

2. tanulmány

Pünkösöd

Július 7., szombat délután

A tanítványok komoly imában fordultak az Úrhoz, adjon nekik készséget, hogy az emberek elé állhassanak; a mindennapi érintkezés folyamán olyan szavakat mondjanak, amelyek a bűnösöket az Üdvözítőhöz vezetik. Miközben minden véleménykülönbséget egymás között megszüntettek, és minden elsőbbségi vagy uralomvágy eltűnt a szívükből, bensőséges keresztényi közösségben szorosán egybeforrtak. Mind közelebb jutottak Istenhez, és felismerték, hogy mily nagy kiváltságban volt részük, amikor Jézussal oly bizalmas kapcsolatban állhattak. Viszont szomorúság ülte meg a szívüket, ha arra gondoltak, hányszor okoztak neki fájdalmat lassú felfogásukkal és közömbösségükkel a tanításaival szemben, amelyet a javukra akart közölni velük.

Az előkészület ideje a mélységes, komoly töredelem és az önvizsgálat napjai voltak számukra. Érezték lelki szegénységüket, és felülről, az Úrtól kérték a kenetet, amely alkalmassá teszi őket a lélekmentési munkákra. Nemcsak a maguk számára kérték áldást, hanem könyörögtek mások lelki üdvéért is. Tisztán látták, hogy az evangéliumot el kell vinniük az egész világnak, és buzgón könyörögtek azért az erőért, amelyet Jézus megígért nekik. – *Az apostolok története*, 37. o.

A Szentlélek ma ugyanúgy a rendelkezésünkre áll, mint annak idején állt az első tanítványok rendelkezésére. Isten mennyei erővel akar felruházni férfiakat és nőket, ahogy felruházta pünkösdkor azokat, akik engedelmeskedtek az üdvösség Igéjének. Ebben az időben is azoknak elérhető a Szentlélek és az Ő kegyelme, akiknek szükségük van Istenre, és hiszik az Ő szavát. – *The Southern Watchman*, 1905. augusztus 1.

Minden diák tartsa szívügyének az abszolút becsületességet. Minden lélek forduljon tiszteletteljes figyelemmel az Isten által kinyilatkoztatott Igéhez. Világosságot és kegyelmet kapnak azok, akik így engedelmesek lesznek Isten iránt. Csodálatos dolgokat fognak a törvényéből megérteni. Nagyszerű, eddig semmibe vett igazságok várnak benne láthatatlanul pünkösöd napja óta, és természetes tisztaságukban kell napvilágra jönniük. Akik igazán szeretik az Urat, a Szentlélek elfelejtett igazságokat fog eszükbe juttatni, és olyanokat, amik teljesen újak. Akik eszik Isten Fia testét, és isszák az Ő véré, Dániel és a Jelenések könyvéből a Lélek által ihletett igazságokat fognak előhozni. Olyan erőket hoznak mozgásba, amelyeket nem lehet elnyomni. Gyermekek ajkai megnyílnak olyan hitigazságok hirdetésére, amelyek a felnőttek előtt ismeretlenek voltak. Az Úr e világ bolondjait választotta, hogy megszégyenítse a bölcseket, és a világ erőtleneit, hogy megszégyenítse az erőseket. – *A keresztyén nevelés alapjai*, 473. o.

Július 8., vasárnap – A SZENTLÉLEK KIÁRADÁSA

Az első tanítványok elindultak, hogy hirdessék az Igét. Az életük Krisztust mutatta be. Az Úr pedig velük együtt munkálkodott, „mege erősítvén az igét a jelek által, amelyek követik vala” (Mk 16:20). Ezek a tanítványok felkészültek a munkára. Pünkösöd napja előtt összegyülekeztek, és minden viszályt félretettek. Egy akarattal voltak együtt. Elhitték Krisztus ígéretét, hogy megkapják áldását, és hittel imádkoztak. Nemcsak önmaguk számára kértek áldást: munkálkodniuk kellett a lelek üdvösségéért. Az evangéliumot el kellett vinniük a világ minden részébe, ezért igényt tartottak a hatalom ajándékára, amelyet Krisztus megígért nekik. Ekkor történt, hogy kitöltetett a Szentlélek, és egy nap alatt ezrek tértek meg.

Ez ma is megtörténhetne. Az emberi bölcselkedések helyett hirdessük Isten ígését! A keresztyének tegyenek félre minden nézeteltérést, és adják át magukat Istennek az elveszettek megmentésére! Hittel kérjenek áldást, és megkapják. A Szentlélek kitöltése az apostolok idejében a „korai eső” volt, amely csodálatos eredményt hozott. A „késői eső” azonban még bőségebb lesz (Jóel 2:23). – *Jézus élete*, 827. o.

Ugyanolyan kitartóan kellene imádkoznunk a Szentlélek kitöltéséért, mint imádkoztak pünkösdkor a tanítványok. Ha akkor nekik szükségük volt a Szentlélekre, ma mennyivel inkább szükségünk van nekünk rá. – *Az ima*, 119. o.

Isten Lelke és ereje nélkül hibavaló az a munka, amit az igazság hirdetésében kifejtünk. – *Australian Union Conference Record*, 1898. április 1.

Mi nem használhatjuk fel a Szentlelket, neki kell bennünket felhasználni. A Lélek által munkálja Isten népében „mind az akarást, mind a munkálkodást jó kedvéből” (Fil 2:13). Sokan nem engedik magukat vezetni, ők akarnak gondoskodni magukról. Ezért nem nyerik el a mennyei adományt. Csak azokra töltetik ki a megígért Lélek, akik alázatosan állnak Isten előtt, várva vezetését és kegyelmét. Ezt a megígért és hit által igényelt áldást követi a többi áldás. – *Az evangélium szolgálói*, 285. o.

Ezáltal a szívünkben folytatódik a megszentelődés munkája, és felkészülünk Isten pecsétjének elfogadására valamint az új pünkösdre. Csak a bűn megvallása és elhagyása, csak buzgó ima és Istennek oda-szentelt életük által készültek fel az első tanítványok a Szentlélek kitöltésére. Ennek a munkának kell végbemennie most, csak még nagyobb mértékben. – *The Review and Herald*, 1897. március 2.

Ha tehát a Szentlélek az erő közvetítője, akkor miért nem éhezünk és szomjúhozzuk a Lélek adományát? Miért nem beszélünk erről, és miért nem tesszük imáink és prédikációink tárgyává? Az Úr készségesebben adja Szentlelkét azoknak, akik neki szolgálnak, mint ahogy a szülők adják gyermekeiknek ajándékaikat. Krisztus minden munkása naponta könyörögjön Istenhez a Lélek keresztségéért! A keresztyén munkások gyűljenek össze csoportokba; kérjenek segítséget és mennyei bölcsességet a helyes tervezésre és kivitelezésre egyaránt. Különösen azt kérjék Istentől, hogy kiválasztott követeit részesítse a lelki munka mezején a Lélek csodálatos keresztségében. A Lélek megnyilván-

nuló ereje Isten munkásai életében oly hatalmasan támogatná az igazság hirdetését, ahogy azt a világ minden tisztelete és dicsősége együttvéve sem adhatja meg.

Bárhol is legyen az Istennek szentelt életű munkás, a Szentlélek is ott van vele. A tanítványoknak tett ígéret nekünk is szól. A Vigasztaló éppen annyira a miénk, ahogy az övék volt. A Szentlélek adja azt az erőt, amely a gyötrődő és küszködő lelkeket megtartja a világ gyűlölete, valamint saját gyengeségeik és hibáik felismerése közepette. Amikor bánat és szenvedés a részünk, amikor jövőnk sötétnek és nyugtalanítóan látszik, vagy elhagyatottnak és gyámoltalannak érezzük magunkat, akkor a Szentlélek hitben elmondott imáinkra megvigasztalja a szívünket. – *Az apostolok története*, 50–51. o.

Július 9., hétfő – A NYELVEKEN SZÓLÁS AJÁNDÉKA

A zsidók majdnem minden nemzet közé szétszóródtak, és különböző nyelveken beszéltek. Nagy távolságról jöttek el Jeruzsálembe, és ideiglenesen itt rendezték be lakásukat, hogy az éppen akkor folytatódó vallási ünnepekre maradjanak, és megtartsák rendelkezéseit. Amikor összegyűltek, minden nyelvet ismertek. A nyelvek különbözősége nagyon akadályozta Isten szolgáinak munkáját, hogy hirdessék Krisztus tanításait a föld végső határáig. Isten, hogy csodálatos módon pótolja az apostolok hiányát, a nép számára a legtökéletesebben megerősítette Krisztus tanúinak bizonyágtételét. A Szentlélek megtette azt, amit ők egy életen át sem tudtak volna önmagukért megtenni. Most el tudták terjeszteni az evangélium igazságait, mert szabatosan beszéltek azoknak nyelvét, akikért munkálkodtak. Ezen csodálatos adomány volt a legnagyobb bizonyíték, amit be tudtak mutatni a világnak, hogy megbízatásuk magán viseli a menny pecsétjét. – *A megváltás története*, 242. o.

„És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek, és üle mindenikre azok közül. És megtelének mindnyájan Szent Lélekkel, és kezdének szólni más nyelveken, amint a Lélek adta nekik szólóniok.” (Csel 2:3–4)

A Szentlélek tüzes nyelvek alakjában nyugodott az összegyűlteken. Jelképe volt ez a tanítványoknak akkor juttatott adománynak, amely képessé tette őket arra, hogy olyan nyelveken is folyékonyan beszéljenek, amelyeket azelőtt sohasem ismertek. A tűz azt az izzó buzgóságot fejezte ki, amellyel az apostolok működni fognak; és egyszersmind azt az erőt is, amely a munkájukat kíséri. – *Az apostolok története*, 39. o.

Némelyek úgynevezett ajándékokat gyakorolnak, és azt mondják, hogy az Úr helyezte ezeket a gyülekezetbe. Ismeretlen nyelvek nevezik badar beszédüket, amelyet nemcsak az ember, de még az Úr és a menny sem ismer. Az efféle ajándékokat az emberek hozzák létre a nagy csaló segítségével. Vakbuzgóság, hamis izgalom, hamis nyelveken szólás, zajos vallásgyakorlatok – ezeket olyan ajándékoknak tekintik, amelyeket Isten helyezett a gyülekezetbe. Segítségével némelyeket félrevezettek. Mindennek a gyümölcssei élvezhetetlenek. „Gyümölcsseikről ismeritek meg őket.” A vakbuzgóságot és a zajt a hit különleges bizonyítékának tartják. Némelyek elégedetlenek az összejövetellel, ha nem felszabadultan és fesztelenül töltötték az időt. Erre törekednek, és izgalomba hajszolják magukat. Az ilyen összejövetelek hatása azonban nem áldásos. Mikor az érzések boldog szárnyalása tovaröppent, mélyebbre süllyednek, mint az összejövetel előtt, mert boldogságuk nem a helyes forrásból buzog. A lelki fejlődés számára leghasznosabb, legáldásosabb összejöveteleket komolyság és szívünk elmélyült kutatása jellemzi. Mindenki törekszik megismerni magát, és buzgón, mély alázattal tanulni Jézus Krisztustól. – *Bizonyságtételek*, I. köt., 412. o.

Mély vággyal tekintek előre arra az időre, amikor a pünkösdi eseményei még nagyobb hatalommal megisméltődnek. János apostol mondja: „És ezek után láték más angyalt leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma vala; és a föld fénylett annak dicsőségétől.” Akkor, akár pünkösdkor, ki-ki a maga nyelvén hallja majd az igazságot. – *A Te Igéd igazság*, VI. köt., 1055. o.

Július 10., kedd – PÉTER PRÉDIKÁCIÓJA

Pünkösöd napján Péter ennek a prófécianak az idézésével magyarázta meg azt a csodálatos eseményt, amely akkor történt. Kettős tüzes nyelvek jelentek meg minden tanítványon, akik Szentlélekkel telve idegen nyelveken szóltak. Amikor a gúnyolódók azzal vádolták őket, hogy új bort ittak, Péter így válaszolt: „Nem részegek ezek, amint ti állítjátok; hiszen a napnak harmadik órája van; hanem ez az, ami megmondott Jóel prófétától.” Majd tartalmilag idézte azt a Jóel könyvében található prófeciát, csak az „azután” kifejezés helyett azt mondta, hogy „az utolsó napokban”: „És léssen az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, kitöltök az én Lelkemből [...]” (Csel 2:17).

Nyilvánvaló, hogy ez a prófécianak csak a Lélek kitöltésére vonatkozó része volt, amely azon a napon kezdett teljesedni; mert nem voltak ott idős emberek, akik álmokat álmodtak, sem pedig ifjú férfiak és nők, akik látomásokat láttak és prófétáltak; nem jelentek meg vérrel, tűzzel és füstoszlopokkal jelzett csodák; a Nap sem sötétedett el akkor, és a Hold sem vált vérré; mégis az, aminek akkor tanúi voltak, Jóel prófeciájának teljesedése volt. Ugyanígy nyilvánvaló, hogy a Lélek kitöltésére vonatkozó prófécianak ez a része nem merült ki ezzel az egy megnyilatkozással; mert az a prófécia attól az időtől kezdve az Úr nagy napjának eljöveteleig minden napra kiterjed. – *Pátriárkák és próféták*, 22. o.

Pünkösöd napján Isten a tanítványokat mennyei erővel ruházta fel. De Krisztusnak ez az ígérete nem volt több mint Jóel erre az alkalomra vonatkozó prófeciája. Mert ugyanazt az ígéretet adta más formában, arról biztosítva őket, hogy mindig velük lesz a világ végéig (Mt 28:20). Márk elmondja, hogy az Úr milyen értelemben és milyen módon lesz velük: „Azok pedig kimenvén, prédikálnak mindenütt, az Úr együtt munkálván velök, és megerősítvén az ígét a jelek *által*, amelyek követik vala.” (Mk 16:20) Péter pünkösöd napján bizonyosságot tett a Lélek általuk tapasztalt működésének folytonosságáról. Amikor a bűntudatra ébredt zsidók ezt kérdezték az apostoloiktól: „Mit cselekedjünk?” – Péter így válaszolt: „Térjete meg, és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatára; és veszitek a Szentlélek ajándékát. Mert néktek lett az *ígéret* és a ti gyermekeiteknek, és mind-

azoknak, kik messze vannak, valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.” (Csel 2:37–39) Ez minden bizonnyal vonatkozik a Szentléleknek az egyházban való működésére, még különleges megnyilatkozásaira is az elkövetkező időben mindaddig, ameddig a kegyelem felkínálja az embernek Krisztus megbocsátó szeretetét. – *Pátriárkák és próféták*, 23. o.

Július 11., szerda – JÉZUS FELMAGASZTALÁSA

Krisztus mennybemenetele jelezte, hogy követői elnyerik a megígért áldást. Erre várniuk kellett, mielőtt munkájukat elkezdheték. Miután Krisztus a mennyei kaput átlépte, angyalok imádata közben elfoglalta trónját. Amint a beiktatási ünnepély véget ért, a Szentlélek bőséggel áradt a tanítványokra, és Krisztus valóban megdicsőítettetett azzal a dicsőséggel, amelyet Atyjától öröktől fogva bírt. A Lélek kiárasztása pünkösöd napján a menny üzenete volt arról, hogy a Megváltó ünnepélyes felkenetése megtörtént. Ígérete szerint elküldte a Szentlelket a mennyből annak jeléül, hogy immár mint pap és király, övé minden hatalom mennyen és földön; és Ő népének Felkentje. – *Az apostolok története*, 38. o.

Krisztus közvetlen mennybemenetele előtt tanítványainak adott küldetése nem más, mint országának nagy hittérítő térképe. A küldetéssel követeivé tette őket, és átadta megbízólevelüket. Ha azután kérdőre vonják őket, hogy tanulatlan halász létükre milyen felhatalmazás alapján működnek tanítókként és gyógyítókként, azt válaszolhatják, hogy akit a zsidók megfeszítettek, de aki föltámadt a halálból, az tett minket szavának szolgálivá, kijelentve: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.”

Krisztus, mint legfőbb igehirdetőinek, a tanítványoknak adta e megbízást; az építészeknek, akiknek le kellett fektetni gyülekezetének alapját. Megbízta őket, és igehirdetőként a nyomukba lépőket, hogy nemzedékről nemzedékre, korról korra adják tovább örömhírét. [...]

A tanítványoknak adott küldetés nekünk is szól. Mint akkor régen, ma is a megfeszített és föltámadott Üdvözítő dicsőítése a feladatunk az

Isten és reménység nélkül élők előtt. Az Úr most igehirdetőket, tanítókat és evangélistákat hív. Szolgái házról házra hirdessék a megváltás üzenetét. Vigyék el a Krisztus általi bűnbocsánat hírért minden nemzetnek, törzsnek, nyelvnek és népnek. – *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 14–15. o.

Krisztus mindenről gondoskodott, ami a tanítványokra bízott munka elvégzéséhez szükséges, és magára vállalta a felelősséget sikeréért. Amíg engedelmeskednek szavának, és együttmunkálkodnak vele, addig nem vallhatnak kudarcot. Menjetek el minden nemzethez – mondta nekik. – Menjetek el a földgolyó legtávolabbi sarkába, s tudjátok, hogy ott is veletek leszek. Munkálkodjatok hittel, bizalommal, mert sosem jön el az idő, mikor elhagynálak benneteket!

Nekünk is megígéri, hogy mindig velünk lesz. Az idő múlása mit sem változtat ígéletén. Oly igazán velünk van ma, mint a tanítványokkal volt; és velünk is marad az idők végéig.

„Elmenvén... hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek” – mondja az Üdvözítő –, „hogy Isten gyermekeivé váljanak. Veletek vagyok e munkában. Tanítalak, irányítalak, megnyugtatlak, megerősítelek titeket. Önmegtagadó és áldozatos munkátokért sikerben részesítelek. Indítani fogom a szíveket, meggyőzőm őket bűneikről, a sötétségből a világosságra, az engedetlenségből az igaz tettekhez fordítom őket. Világosságomban fölismerik majd a világosságot. Szembetalálkoztok ugyan a Sátán ügynökeinek ellenzésével, de bízzatok bennem. Sosem hagylak el titeket!” – *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 16–17. o.

Július 12., csütörtök – ELSŐ GYÜMÖLCSÖK

A tanítványok csodálkozó boldogsággal szemlélték e nagy aratást. Tudták, hogy nem saját fáradozásaik eredménye ez, hiszen ők csak mások munkájába léptek. Már Ádám bukása óta Krisztus kiválasztott szolgákra bízta Igéjének magvát, hogy hintsék azt el az emberi szívekben. Földön töltött élete alatt Ő is állandóan hintette az igazság magvát, amit végül saját vérével öntözött meg. A pünkösdnapi megtérések ennek a magvetésnek az eredményei voltak. Krisztus munkájának ara-

tása: hatalmának és tanai erejének megnyilatkozása. – *Az apostolok története*, 44. o.

Isten a világ összes nemzete között népének a kegyesség, a szív szentségének és megtérésének példáját nyújtja. A választott nép, mint az Ő saját kincse arra lett felszólítva, hogy töltsse be dicső, nemes és szent feladatát – legyen részese a mennyei természetnek, és meneküljön a világ kívánságában rejlő romlottság elől. Viszont, ha ezt a bűnt épp azok követik el, akik e magasztos szolgálatot végzik, akkor hatalmas a felelőtlenségük, mert nagy világossággal rendelkeztek, és bizonyoságtetésük által Isten különleges népéhez, a választott nemzethez tartoztak, kiknek szívébe Isten törvénye van írva. A menny Istene iránti hűségüket azzal bizonyítják, hogy engedelmeskednek kormányzásának. Ők az Úr földi képviselői. Ezért minden bűn vagy törvénytelenesség elválasztja őket Istentől, és gyalázatot szerez nevének, és ezzel lehetőséget ad a szent Isten törvénye ellenségeinek, hogy gyalázzák ügyét és népét, akiket a következőképpen nevezett: „választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket.” – *Ünnepélyes felhívás*, 60. o.

A trón a kristálytengerre néz, amely az Istentől sugárzó dicsőségben mintha tűzben égő üvegből lenne. A tengeren azok sorakoznak fel, akik diadalmaskodtak „a fenevadon és az ő képén, és bélyegén és az ő nevének számán”. A száznegyvennégyezer a Báránnyal a Sionhegyén áll, kezükben „Istennek hárfái”, és a „hárfások szava”, „akik az ő hárfájukkal hárfáznak”, olyan, mint a sok víz zúgása és nagy mennydörgés hangja. A trón előtt „új éneket” énekelnek, amelyet a száznegyvennégyezren kívül senki más nem tanulhat meg. Ez Mózes éneke és a Báránnyé – a szabadulás éneke. Ezt az éneket csak a száznegyvennégyezer tudja megtanulni, mert ez tapasztalatuk éneke – olyan tapasztalaté, amilyen senki másnak soha nem volt. „Ezek azok, akik követik a Bárányt valahová meg.” Krisztus a földről, az élők közül ragadta el őket, akik „Istennek és a Báránynak zsengei” (Jel 15:2–3; 14:1–5). „Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból.” Olyan nyomorúságot viseltek

el, amilyen nem volt, amióta nép kezdett lenni. Kiállták Jákób éjszakaijának gyötrelmeit, és közbenjáró nélkül álltak meg az utolsó csapások idején. De megszabadultak, mert „megmosták az ő ruháikat, és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében”. „Szájukban nem találtott álnokság, mert... feddhetetlenek” Isten előtt. „Ezért vannak az Isten királyi széke előtt; és szolgálnak néki éjjel és nappal az Ő templomában; és aki a királyi széken ül, kiterjeszti sátorát felettük.” Az éhség és a ragály a szemük láttára tette a földet pusztasággá. A nap nagy hőséggel perzselte az embereket. Ők is szenvedtek, éheztek, szomjaztak. De „nem éheznek többé, sem nem szomjúhozna többé, sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi hőség, mert a Bárány, aki a királyi székek középette van, legelteti őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könnyet” (Jel 7:14–17). – *A nagy küzdelem*, 648. o.